

Tahtsime head, aga läks nagu ikka

Tere kallid kaasolijad!

Iga päev jookseme me kuhugi, kiirustame ei kusagile ning veedame oma aega igal pool ja mitte kuskil. Tihti ei mõtle me sellele, mida, kus, millal ja eelkõige miks me teeme. Ehk oleks aeg korra seista, kuulata, vaadata ja eelkõige mõelda.

Kuulake, vaadake ja tunnetage seda. Millal te viimati mõtlesite sellele riigile, mis on teie, vähemalt minul küll, kõige sügavamas südamesopis kinni ning ei lahku sealt ka surma ähvardusel... Jah, päris kõik ei mõtle nii, aga siiski...

Vaadates praeguseid poliitikuid, nende tegusid ning ka kohtuotsuseid, siis on mul häbi. Minul, kes ma olen Eesti valitsuse jaoks ei keegi on häbi. Ma tunnen häbi oma vanavanemate ning ka varasemate eelkäijate ees. Nende ees, kes võitlesid selle riigi meile kätte higi, vere ja pisaratega. Nad tahtsid, lootsid südamest, et Eestist saab koht, kus on kõigil hea elada. Polnud vahet, kas võõral või omal. Eestist pidi saama parim koht maailmas.

Vaadakem nüüd, kus me oleme tänaseks... Eestist on saanud riik, kuhu kardavad tulla kõik mitte valget rassi inimesed, kuna kardavad viha alla sattuda. Me paneme kirjanikud vangi, sest nad julgevad kirjutada asju, mis ei tundu kõigile sündsad. Eestist on saanud riik, kus lihttöölise palgad on häbiväärselt väiksed võrreldes riigiisadega ning nendega kohtumine on samuti inimesele raske, kuna meile, lihtinimestele on saanud transport luksuseks. Tavalisel inimesel on praktiliselt võimatu käia pealinnas, kuna pidevalt suletakse bussiliine ning peaminister tõstab ka kütuseaktsiise nii, et see oleks vaid temale võimalik. Teise võimalusena pakub härra Rõivas, et las inimesed ostavad säästlikuma auto, aga kust peaksid inimesed selle raha võtma? Samuti on ka pealinnas autoga lihtsalt parkimine luksus. Meil on ju siiski Euroopa suurimad parkimistasud.

Eestis on üldse paljud asjad luksused, mis mujal on normaalne ning tavaline...

Eesti eesmärk oli saada aastaid tagasi viie rikkaima riigi hulka, kuid kus oleme me praegu? Ma ei hakka seda parem välja ütleva...

Jah, nii mõnegi asjaga on lood nii nagu nad on. Oma kõnes juhtisin ma tähelepanu küll paljudele valukohtadele, kuid samas on siin ka palju head. Ma ei hakka rääkima, mis on hästi. Ma arvan, et 98. aasta sünnipäeva puhul võiks igauks oma sisimas ise mõelda vähemalt 3 asja, mis on hästi või siis vähemalt ühe halva asja heaks muutmisel veidi pingutada.
Head Vabariigi aastapäeva Eesti!

Martin Nerman 11H